

การขออนุญาตฎีกาเรื่องมาตรการลงโทษทางแพ่งตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๘, ๓๑๗/๙ และ ๓๑๗/๑๔

นางสาวพรเพ็ญ อินทร์ไทยวงศ์*

ในคดีแพ่งทั่วไป เมื่อศาลชั้นอุทธรณ์มีคำพิพากษาแล้ว คดีจะได้รับการพิจารณาจากศาลฎีกาได้ก็แต่โดยผ่านระบบการอนุญาตให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗

อย่างไรก็ตาม ยังมีกรณีที่ได้แย้งกันว่า คดีส่วนแพ่งตามกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษอื่นๆ หรือแม้แต่กรณีที่บทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะให้ถึงที่สุดชั้นอุทธรณ์แล้ว คู่ความจะใช้สิทธิยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาได้อีกหรือไม่

กรณีมาตรการลงโทษทางแพ่งตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณามาตรการลงโทษทางแพ่ง (ค.ม.พ.) ได้กำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่งตามมาตรา ๓๑๗/๔ แก่จำเลยที่กระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓๑๗/๑ แล้ว ต่อมาจำเลยไม่ยินยอมชำระ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์จึงฟ้องคดีต่อศาลแพ่งเพื่อเรียกให้จำเลยชดใช้เงินตามมาตรการลงโทษทางแพ่งดังกล่าว เมื่อศาลชั้นต้นตัดสินแล้วจำเลยใช้สิทธิอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาแล้ว ซึ่ง พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๗/๙ บัญญัติว่า เมื่อศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามมาตรา ๓๑๗/๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๑๗/๘ แล้ว คู่ความมีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลนั้นได้ คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่ที่สุด เมื่อกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้ชัดเจนว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่ที่สุดเช่นนี้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าฎีกาของจำเลยในเรื่องมาตรการลงโทษทางแพ่งตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งมาตรา ๓๑๗/๙ บัญญัติให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นที่ที่สุด จำเลยไม่สามารถขออนุญาตฎีกาได้ (คำสั่งศาลฎีกาที่ ครพ.พณ.๖๑๘๔/๒๕๖๔)

* เลขานุการแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจในศาลฎีกา

หลักดังกล่าวเป็นหลักเกี่ยวกับกรณีที่ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ใช้วินิจฉัยเรื่อง
การขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๕๖/๑
วรรคสี่ บัญญัติให้คำสั่งศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดว่า ในกรณีเช่นนี้ คู่ความไม่อาจขออนุญาตฎีกาได้
(คำสั่งศาลฎีกาที่ ครพ.๑๑๖/๒๕๖๑)

แผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจในศาลฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖